ԺԶ. ՏԱՐԻ ԹԻՒ 4168 — 11/23 ՆՈՅԵՄԲԵՐ 1899 — ՀԻՆԴՇԱԲԹԻ — 20 ՐԷՃԷՊ 1317 — ԺԹ. ՏԱՐԻ ԹԻՒ 4168

سنه خارهاده اسبوعی غزته (هفته‌لك) عدد‌لرى

ՊՈԼԻՍ, Գալաթիա, Նորատունկեան խան

Les annonces sont reçues à la Direction du Journal "AREVELK„
Galata, CONSTANTINOPLE.

Նամակ կամ որ եւ է գրութիւն պէտք է ուղղել
ԱՐԵՒԵԼՔ ՕՐԱԹԵՐԹԻ
ԽՄԲԱԳՐՈՒԹԵԱՆ

20 ՓԱՐԱ

ԱՐԵՒԵԼՔ

ՕՐԱԹԵՐԹ

ԱԶԳԱՅԻՆ, ԳՐԱԿԱՆ ԵՒ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ

ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԻՒՆ

Գոյայ եւ գաւառներու համար տարեկան. 140 Ղրս
» » » » վեցամսեայ. 70 »
» » » » եռամսեայ. 40 »
Օտար երկիրներու համար տարեկան 160 Ֆր՝
» » » վեցամսեայ. 80 »
Դրամի փոխարեն փոստային փուլ կ՚ընդունուի, 115 դրուշի փուլը 100 դրուշի հաշուով:
Ներկայ թղթատարի ծախքը բաժանորդներուն կը վերաբերի:
Յաճախումնց համար պէտք է դիմել ուղղակի խմբագրատուն:

20 ՓԱՐԱ

ԼԵՍԷԲՍԻ ԱՐՁԱՆԸ

Ազագ ակնարկ մը նետելով հեռագրական լուրերուն ու նկարագրականներուն վրայ զոր բերին երկուան սուրհանդակին հերոսական թերթերը՝ Ֆէրմինան տը Լէսէբսի այձանին բացման հանդէսին վրայ, ի զոր կը փնտռեմ անոնց մէջ անունը նուազար փնչային որ այնքան սերտիւ կապուած է Սիւէզի ջրանցքին բացման պատմութեանը հետ։ Ինչ չուտ կը մոռցուին մեուեալները։ Թերեւս ալ յիշուած ըլլայ արտասանուած առեղծանութիւններէն մէկուն մէջ, եւ գիպուածական գիւանագէտին հին ծանօթներէն մէկուն կողմէ. այսքանն ալ բան մըն է ինքնին, երբ քիչ մնաց որ Լէսէբսը իսկ անյիշատակ մնար, թեեւ յիշատակներուն ամէնէն մեծը ու անջնջելին թողուցած ըլլայ աշխարհի վրայ։

Սիւէզի ջրանցքին բացման 30րդ տարեդարձին առթիւ Բօռ-Սաիտի մէջ կատարուած արարողութիւնը, որքան ալ պարզ, սովորական հանդէս մը չէր, մէկ-երկու ազգի յաջողուկ, այլ գիտութեան մէկ յաղթանակին, բնութեան դէմ մարդուն տարած հակայ յաղթութեան մը փառաւորումն էր։ Համաշխարհային կարեւորութիւն ունեցող այդ հանդէսը նշանակալից է նաեւ մեզի համար, որ Հայու մը մասնակցութիւնը կայ, գէթ անուղղակի կերպով, այդ մեծ ձեռնարկին յաջողութեանը մէջ։

1859 օգոստ. 25ին էր որ բերիչի առաջին հարուածը զարկաւ Լէսէբսի այն ահաղուստ հողին որուն պեղումով կարմիր ծովը պիտի միանար Միջերկրականին։ բայց այդ թուականէն առաջ, ու անկէ ետքն ալ տասը տարի, մինչեւ որ գործը գլուխ եկաւ, որքան ընդդիմութիւններու, արգելքներու, դժուարութիւններու կուրծք տուած էր ու տուաւ անդուլ կորովով մը ու յարատեւութեամբ։ Ո՛ր էր թէ մեր դպրոցներուն մէջ, ժամանակի համար, ասանկ նշանաւոր անձերու կենսագրութիւնը տային տղոց ձեռքը, ձեռնարկեցողութեան ոգիին ու գիտութեան սիրոյն ի՛նչ ըլլալը հասկցնելու համար անոնց, կենդանի ու չահեկան օրինակներով։ «Վարք Սրբոց»ը չատ կարգացին ատենօք ու անոր յաջորդող հատորներուն մէջ ալ քիչեր կան որ օգտակար նորութիւններ պարունակեն։

Բայց կը մոռնամ որ դպրոցի վրայ չէ խնդիրը, այլ... Սիւէզի ջրանցքին բացմանը վրայ։ բարեբաղդաբար, հայ թերթերու ընթերցողները վարժուած են ասանկ չեղումներու որոնք դէպի կրթականը կը տանին գրոցին միտքը, եթէ կրօնականին ու բարեգործականին չմօտեցնեն անպատճառ։— սովորութեան խնդիր։

* * *

Լէսէբսի նուիրուած յիշատակարանը, ինչպես նկարագրած ենք ժամանակին, պղինձէ վիթխարի արձան մըն է, ֆրանսացի հմտաւոր քանդակագործի մը՝ Ձաէմիէի կողմէ չինուած, որ կը բարձրանայ Բօռ-Սաիտի նաւահանգիստին բերանը, արուեստական կղզեակի մը վրայ, երեսը դարձուցած դէպի նէյս մտնող նաւերը։ Նոյեմբեր 5ին կատարուեցաւ այդ արձանին բացումը Խեդիվին ձեռքով զոր կը շրջապատէին եգիպտոսի նախարարները և հիւպատոսական մարմինը, այս վերջինը իր գլուխը ունենալով լորտ Բրոմըրը։ Հոն էին նաեւ Գահիրէի ու Ալէքսանդրիոյ զինուորական ու քաղաքային գլխաւոր պաշտօնատարները, և ժողովրդեան ստուար բազմութիւն։ Լէսէբս ընտանիքը գրեթէ ամբողջութեամբ և Սիւէզի ջրանցքին ընկերութեան վարչական խորհուրդին անդամները, յատուկ չոգենաւով Բօռ-Սայիտ ուղեւորած, կերպով մը հիւրամեծարներն էին հանդէսին։ Հակիրճ բանախօսութիւն մը արտասանեց Խեդիվը, որմէ ետքը խօսեցաւ ա՛Արէնպէրկ կոմսը, իդիմաց Ջրանցքին ընկերութեան, արժանաւոր րարգանք մը մատուցանելով Ֆէրտինան տը Լէսէբսի ու կատարած մեծ գործին։ Ֆրանսական Ակադեմիան ալ իր ներկայացուցիչը ունէր դիտութեան ու ճարտարագործութեան նուիրուած այս ազնիւ մէջ յանձին Մ՚Եքլիոր տը Վօկիւէ դերակոմսին։ «Ֆէրտինան տը Լէսէբս, ըսաւ ֆրանսացի գրագէտը, իւրացուց Նաբոլէոն Պոնաբարդի մէկ գաղափարը և իրագործեց զայն՝ ընդհանուր մարդկութեան օգտին համար»։ Ատենաբանը դրուատեց օրինակելի անձնուիրութիւնը շառլ տը Լէսէբսի որ սրտաչարժ գուրգուրանքներով չրջապատած էր իր ծերունի հայրը անոր կեանքին վերջին ու տխուր օրերուն մէջ (ակնարկութիւն Բանամայի գործերուն)։

Լէսէբսի որդին, չնորհակալութիւն յայտնելով ատենաբաններուն, ինքն ալ չէշտեց այն բազմադիմի առաւելութիւնները զոր կ՚ընծայէ իր հօրը բացած չրանցքը՝ աշխարհի վաճառականութեան։ Իրիկունը չքեղ սեղան մը տրուեցաւ հրաւիրեալներուն և քաղաքին մէջ խրախճանութիւններ ու լուսավառութիւններ եղան։

* * *

Ինչպես ֆրանսական, այնպես ալ անգլիական մամուլը մասնաւոր կարեւորութիւն մը կ՚ընծայէ այս երեսնամեայ տարեդարձի հանդէսին, յօդուածներ նուիրելով անոր։ «Մ՚չ մէկ «անգլիացի չի կրնար ժխտել որ, կը «գլէ Թայմզ, ֆրանսական ազգին կը «պատկանի պատիւը երեկուան հան«դէսին, ուր Խեդիվը Բօռ-Սայիտի մէջ «անձամբ կատարեց Ֆէրտինան տը «Լէսէբսի յիշատակին կառուցուած «արձանին բացումը։ Պատմութեան «համար, Սիւէզի ջրանցքը ստեղծագործութիւն մըն է, արդիւնք հաստատակամութեան միակ մարդու մը որ արուեստով ճարտարագէտ չէր և զոր դէպքերը դիւանագէտ դարձուցին։ Իրաւ է թէ ինքը բաղդատութիւն ունեցաւ ապշեցուցիչ «ձեռք ձգելու եգիպտոսի մէջ այն «միջոցին երբ եւրոպական քաղաքակրթութեան արգասիքները կը հրապուրէին այդ երկրին վաչկռտիները։ Բայց, ինչպես կ՚ըսեն իր հայրենակիցները Ֆրանսացիները, Պ. տը Լէսէբս գիտցաւ հոգեբանական վայրկեանին առաջ նետուիլ»։

Ո րիչ թերթեր, բարիզեանները մասնաւորապէս, վեր կը հանեն այն բարերչութիւնը զոր Սիւէզի բացումը առաջ բերաւ ժողովուրդներու ապրելու պայմաններուն մէջ, և ճարտարապետութեան ու վաճառականութեան ստացած հզոր ծաւալումը։ Եգիպտոսի մէջ մասնաւորապէս, չրանցքին չրշկապ անապատները ծաղկեցան ու չէնցան։ այն տեղուանք ուր կիզիչ աւազին վրայ՝ ողորմելի տնակներ ու պատառուն վրաններ միայն կային, աւանները ու քաղաքներ կառուցեցան. տեղ մը որ ամենամեծ դժուարութիւնը կը ներկայացնէր ջրի պակասն էր, ներկայիս ամէն կողմ ջրաբաշխութիւն մը կայ։ Ալեքսանդրիոյ ջրմուղները ինքնին ամբողջ ջրանցք մըն են։ Ալեքսանդրիոյ ներկայ նաւահանգիստը, որ ամենամեծն է Միջերկրականի վրայ, ինքնին ամբողջ քաղաք մըն է։ Ալեքսանդրիոյ ներկայ նաւահանգիստը, որ ամենամեծն է Միջերկրականի վրայ, ինքնին ամբողջ քաղաք մըն է։ Ալեքսանդրիոյ ներկայ նաւահանգիստը, որ ամենամեծն է Միջերկրականի վրայ, ինքնին ամբողջ քաղաք մըն է։

ԲԺՇԿԱԿԱՆ ԴՐՈՆԻԿ

ԲԱՐԻԶ 15 Նոյեմբեր

Բժշկողական դրութիւնները միշտ գոյութիւն ունեցած են, բայց մինչդեռ հին ժամանակներու մէջ դիցաբանական, բանատեղծական քող մը և կամ կրօնական զուտ հանգամանք մը ունէին, ներկայ ժամանակներու մէջ բժշկական դիւթերու մարդոց մտքին վրայ ըրած ազդեցութիւնէն օգուտ քաղելով, մարդիկ գըտնելեան որոնք յանուն տառապող մարդկութեան և այլ այս տեսակ խոշոր բառերու դիմակին տակ պարզապէս դրամ հաւելու համար, ամէն տեսակ հիւանդութիւններ բժշկելու զօրութիւնը ունեցող դեղեր հրապարակ հանեցին։ Եւրոպական թերթերու չորրորդ երեսները լեցուն են այդ կարգի դեղերու ծանուցումներով. չատերը աւելի յանդուգն գտնուելեան և քանի մը տարի առաջ տակաւին եվիքթիր կօտինոյի ծանուցումները աշխարհի ամէն կողմերը 20 ֆրանքի փոխարէն զառամեալ ծերերուն իսկ երիտասարդական այժ կը խոստանային։

Այս գեղերու դրութիւնը լուսաւորեալ կեդրոններու մէջ չուտով կորնչցուց իր վարկը. խարուող միամիտներու զըրկած դրամը հաշիւ կը գոցէր ծանուցումներու հրապարակման, դեղերուն պատրաստութեան և ուրիշ ծախքերը. դրամ չհաւելու համար պէտք էր ուրիշ միջոցներ փնտռել. ամէն բանէ առաջ պէտք էր ժողովրդեան վստահութիւնը գրաւել. օրինակի համար բժիշկ եղած ըլլալ եւ չետոյ անչահախնդիր յուցնել ինքզինքը։ Ներքսայի մէջ իսկ կը գտնուէին փոքրիկ քաղաքներու աննշան համալսարաններ ուր բազմաթիւ օրերու և քիչերու առօրեայ գործածութեամբ իսկ դժուար չէր ստանալ գործ եղած ըլլալու համար։ Այսպէս գտնուեցան նոյն իսկ, եթէ ոչ բժիշկներ, գէթ բժշկական օրթօսներ որոնք ոտնակոխ ընելով ամէն գիտական սկզբունք, հաստատութիւնները բացին ուր օրական 10 ֆրանքի փոխարէն պանիրի և բանկարեղէնները սրճուելով կը բժշկեն ամէն հիւանդութիւն։ Ինչքի յաջողութիւնը օրինակ մը եղաւ. ուրիշներ ալ հետեւեցան այդ ճամբուն, աւելի կամ նուազ փոխելով իրենց դրութիւնները։

Այսպէս Բարիզքաղաք երկու ուսեալ հայ երիտասարդներ՝ արհամարհելով Ֆրանսական բժշկութիւնը գացեր էին փնտռել նմանօրինակ հաստատութեան մը մէջ, ի Գերմանիա կարծեմ։ Այդ դրութիւններու վրայ չեմ ուզեր երկարօրէն խօսիլ. սա եղելութիւնը թէ ամէն հիւանդութիւն կը ստանայ միեւնոյն դարմանը, կը չնչէ ամէն գիտական հանգամանք և հեգնական ծիծաղ մը զատ ոչ մէկ տարբեր քննադատութեան կ՚արժանայ։ Բժշկութեան մէջ որչափ հիւանդ՝ այնչափ ալ դարման. հիւանդութիւն մը ամէն ենթակայի խառնուածքին և անցեալ առողջական վիճակին հաւասարահարթ կ՚ունէ complication ներ, որոնց իւրաքանչիւրը յատուկ դարմանման մը կ՚արօթի. ինչպէ՞ս կ՚ուզէք որ ներկայ պանիրի, բանկարեղէններու և չատ գէշ ջրաբաշխութեան դրութիւն մը կարենայ բժշկել ամէն հիւանդութիւն։ Այդ երիտասարդներէն մէկը զոր քանի մը ամիս առաջ տեսնելու հաճոյքը ունեցած էի, ստամոքսի անհանգստութիւն ունէր, քանի մը բժիշկներու դիմած էր, բայց կանխամտածեալ անհաւատութեամբ մը ոչ մէկ լուրջ դարմանման եղանակի հետեւած էր և միշտ կը նեղուէր իր ստամոքսէն. արդ, այդ երիտասարդը պարզապէս ջղային հիւանդ մըն էր (neurasthénique) և իր ստամոքսին վիճակը ուրիշ բան չէր եթէ ոչ իր ջղային հիւանդութեան հետեւանքը, պէտք էր ուրեմն ամէն բանէ առաջ իր ջիղերը դարմանել. ասոր համար ջրաբաժութիւն, ճամփորդութիւն, լաւ օդ, հանգիստ և մանաւանդ բարոյական ազդեցութիւններ դարմանման անգին օժանդակ մըն են։

Այդ համայնապոյծ դրութեան հաստատութեան մէջ—ուր կաթնակերութիւն, բանջարակերութիւն, անգործութիւն և մանաւանդ առողջանալով մեկնողներու ան համար թիւը պարունակող սուտ ցուցակներ, բժշկական, մարդակազմական պատկերներ, արուեստին անդիտակներու ուղղուած հսկանալի բայց անհեթեթ մեկնութիւններով լեցուն, դարմանման միակ եղանակը կը կազմէ գրեթէ քիչ մը անյարմար ջրաբաժութեան հետ, — մեր երիտասարդ պարոնը օգտուած էր քչիկ մը և Բարիզ վերադարձած էր հանգստացած, օդափոխութիւն մը ըրած և մանաւանդ աղէկցած ըլլալու համոզմամբ, զի կթթի և եփած բանջարեղէններու գործածութիւնը ամբաստ էին իր ստամոքսը։ Ընթերցողը, որուն յայտնեցինք արդէն ենթակային ջղային վիճակը, չուտով կը հասկնայ թէ մեր հիւանդը գտնուած էր իր արհամարհած բժիշկներու պատուիրած դարմանին չատ թերի կերպով հետեւելուին իսկ։ Միւս երիտասարդը՝ նուազ ջղային, այդ դրութենէն տկարացած և կատղելով մեռեալ, ոչինչէ մը կը խնդրէ իրրեւ վերջին կերակուր։

Այդ համբոյրով սուտ դրութիւններու քով կը գտնուին, գիտական ճշմարիտ դրութիւններ այս ու այն հիւանդութեանց և կամ զանազան ֆիզիքական տարութեանց յատուկ, զոր օրինակ ջրաբաժութիւն, մարմամա (massage), եւայլն։

Երկու օր առաջ հիւանդի մը համար ի Շանզէ Ելիզէ տօքթօր Ֆէժի տունը գացի, այս ալ դրութեան մարդ մըն է, մարմով կը դարմանէ, բարեբաղդաբար ոչ ամէն հիւանդութիւն, այլ կարգ մը դիդերներու և կամ մարմնական յօդուածներու հիւանդութիւններ. հոն մարդ կը տեսնէ ճոխ սրահներու մէջ չատ մը երիտասարդ և սիրուն Բարիզուհիներ որոնք նիհիով ծածկուած մի պլուզ, պէրուն փոքրիկ գործիքներու մեթոտիք գործածութեամբ մը եկած են զօրացնել իրենց բազուկները. չատեր արդէն բաւական զօրաւոր բազուկներով աւելի դժուար և compliqué չարժուձեւեր մը կ՚ընէին իրենց կուրծքը լայնցնելու համար։ Իրը բժիշկ և պաշտօնակից, քանի մը հիւանդներու վրայ իր կատարած քննութեանը ներկայ գտնուեցայ։ Մէկը 19 տարու գեղանի օրիորդ մըն էր, որ իր բազուկները բաւական մուտ չէր գներ և եկած էր դարմանուելու. միւսը, մեր վերոյիշեալ հիւանդին պէս, ստամոքսի անհամգստութեամբ կը տառապէր (dilatation d'estomac) և եկած էր մարձել տալ իր ստամոքսը. իսկ երրորդը ահագին մի զանգուածի մը նմանող հսկայ, գեր, քառասնամեայ կին մըն էր, massageով նիհարնալու եկած։ Տօքթ. Ֆէժ մարմնամարզ և քիչ ուտել ապացուցեց. երկու պարմաններն ալ խեղճ կնոջ գործին չէին գար և մեկնեցաւ դըժգոհ։ Իր բոլոր չամախորդներն ալ անուանի բժիշկներու կողմէ ղրկուած էին և Տօքթ. Ֆէժ իր դրութեամբ ընդհանուր բժշկական միջոցներու մէկ պարզ օժանդակը ըլլալէ զատ ուրիշ յաւակնութիւն չունէր։

Զրաբաժութիւն, բժշկական մարմնամարզ կամ massage, հանգիստ, կաթնակերութիւն, բանջարակերութիւն, ճամփորդութիւն կամ օդափոխութիւն ամէնքն ալ չատ օգտակար դրութիւններ և միջոցներ են. բայց ոչ համապատասխ միջոցներ։ Բանէ, բնաբոյ և ուրիշ համապատասխներ ուրիշ բան բրած չեն եթէ ոչ փոխ առած ճշմարիտ բժշկութիւնէ մը, դարմանման կցկտուր եղանակներ՝ այնչափ ալ վնասակար։ Ասոնք կրնան ըլլալ նաեւ ներկայ ժամանակի մոլորութիւնները որոնք քաղաքակրթութեան բնաջնջումները որոնք եղած են ու պիտի գան։ Ամէն ներկայ ժամանակ իր երեւոյթներն ունի, կարելի է տեսնել «կրօնք» կոչուած գաւառը մոլորակին վրայ, որ մայրուն հոգիին չուրջը կը դառնայ ու կը գառնայ։ Մեր եկեղեցականներուն մեծ մասը չգիտեր թէ ինչո՞ւ կ՚անցնին կրօնքին չուրջն ու ներքինին։ Մեծանձի գոյով կը տեսնեն այն «հւեծախտը», զոր գրագէտ վարդապետը ժողովուրդին աչքին առչեւ կը նետէր, դարմանները իսկ մատնանիշ ընելով։ Այժմեան եկեղեցականներէն գիտութիւն կը պահանջուի, և ո՛չ տգիտութիւն, որ անբաւարարելի կացուածք է եղած ըղձանալու մեր քահանայական դասուն։ Իմ՛ր թէ Արեւելքի հրատարակած այդ պատուական յօդուածը մտքական գաւազանի մը ազդեցութիւնը ընէր անոնց վրայ։

Մ. Պ. ԹԻԻԼՊԵՆՃԵԱՆ

«ԿՐՕՆՔԻ ՀԻՒԾԱԽՏԸ»

Արեւելքի չարաթ օրուան թիւին մէջ ախորժով կարդացինք հարազատ Դպրեվանքեան մը՝ Մուրեղ վարդապետի «կրօնքի հիւծախտը» խորագրով ուսումնասիրական յօդուածը, որուն իւրաքանչիւր տողը սրտի ու հոգիի բովանդակ զգացումներու եւ խոհումներու ժայթքումն էր։ Հոն, գրագէտ վարդապետը արդի կրօնքին հոգեբանութիւնը կը պատկերացնէր, անկեղծ կրօնականի մը հըբայրքովը։ Այդ տեսութեան մէջ, որ Հայ Եկեղեցիի մարմնին ու հոգիին խոտացումն էր ու անոնց մէջ տեղի ունեցած դարաւոր փոփոխումներուն արտափայլումը, Դպրեվանքի փոքր՝ այլ կարեւորագոյն համայնքի «նեցը այդ ընտիր յօդուածին մէջ կը վերերեր, բացատրութեանց երբին երանգներով, որոնք գրագէտ վարդապետը յատկանշող տարրերն են։ Քահանայական ու վարդապետական դասեակ պաշտօններուն հոգեբանութիւնը ի վեր հանելով, առաւելապէս մասնագոյց կ՚ընէր անոնց իրենց պաշտօնին գիտակցութիւնը ու սահմանները։ Բազդատելով քահանայութիւնը ու կուսակրօն քահանայութիւնը, Գեր. յօդուածագիրը կ՚եզրակացնէ կրօնքի լայն ըմբռնումով մը թէ քահանայութիւնը աւելի՛ մեծ դեր ունի կատարելիք. այս կէտը թէեւ մէկ աւելի անգամներ յեղյեղուած՝ սակայն ա՛յսքան խղճմտիւ ու լայն ուսումնասիրութեամբ վերլուծուած չէր. և ասոր ալ պատճառը թերեւս կարենանք գտնել մեր արդի ու ներկ եկեղեցականութեան դասակարգերուն իրարմէ քաշուելուն մէջ։

Հ. Մուրեղ այդ մտքի կամուրջն է որ կ՚անցնի առանց դէգերելու, խիզախ ակնարկ մը կը ձգէ եկեղեցիին ու անոր հոգեւոր պաշտօնեաներուն վրայ, Հայ եկեղեցիին 1900 տարուան անցեալը կը բերէ բաղդատութեան՝ հիմակուանին հետ, որ տասնըմեակ դարերու բարեմասնութիւններէն զատ, հա՛րկ էր որ դերազանցէր իսկ զանոնք, այժմեան զարգացման յայտնի պայմաններուն չնորհիւ։ Երիտասարդ Արմաշականը խոշոր եկեղեցական մարմին մը տեսնելու տենչով գրած է այս ամէնը, որուն մասնակի երեւոյթներ են ինքն ու իր ընկերները։ Ժողովուրդ և կրօնք այլ եւս ծանրի անրջահիւս սանդուխով չէ որ երթ պիտի տեսնեն. այդ գարերը խաւար դամբանի վոխարկուած են ալ, և հա՛րկ չկայ անոնց կառչիլ անգիտակից բաղդի մը կամ մամուռի մը ճիգերով։

Հողագունդիս վրայ այս կամ այն կերպ ի վեր երեւցած ժողովուրդներու պատմութիւնը ու հոգեբանութիւնը, կըթութեանց ուսումնասիրութեան մէջ լուս աշխարհ կը բերուի այսօր ներքսագոյն գիտնականներու անձնական ճիգերով, հիմերը՝ որոնց իւրաքանչիւրը հատոր մըն է։ Հոս պիտի փորձուէի մեր եկեղեցականներուն առաջարկել, որպէս զի կարդային այն հատորներէն գէթ նշանաւորները, առանց անչուշտ մէկդի թողլու Մաշտոցը, Սաղմոսը, Նարեկը, Ածլն. այդ գիրքերը եկեղեցիին մէջ մ՚ոդ կարդացուին, իսկ դուրսը, ժամանակակից ոսուումնասիրութեանց մտքի սնունդ տուող հոյակապ հատորներէն։ Առանց կարդալու, աշխատելու, ուսումնասիրելու, մեր եկեղեցականները ո՛չ կրնան յառաջդիմել և ո՛չ ալ իրենց հոգեւոր պաշտօնէի կատարեալ գիտակցութիւնը ունենալ։ —Քահանայութիւնը ինչո՞ւ տգէտներէն ընտրել, եթէ հարցուի, անդիմէն արձագանգ մը կը զարնէ ականջիդ. «Ուսումնականները քահանայ չեն ըլլար»։ Այս տուիչ պիտի համարձակիմ ըսել թէ՝ մ՚ոդ ժողովուրդը նախապէս պատրաստուի տիր պապայի ըմբռնումը վերցնել, գնահատելով պաշտօնեան։ ա՛յն ատեն պիտի երեւան գան ուսումնականներ քահանայական դասին մէջ. բայց այս պայմաններուն տակ անկարելի է յուսալ այդ բանը։

Մուրեղ վարդապետ, կրօնքը ազգի մը հոգիին ցոլացումն ըլլալը ցոյց տալէ զատ, դիտել կու տար նաեւ թէ՝ ժողովուրդներու բազմազուարճ բնաջնջումները որոնք քաղաքակրթութեան մէջ երեւումին նշոյլներն են, կարելի է տեսնել «կրօնք» կոչուած գաւառը մոլորակին վրայ, որ մայրուն հոգիին չուրջը կը դառնայ ու կը դառնայ։ Մեր եկեղեցականներուն մեծ մասը չգիտեր թէ ինչո՞ւ կ՚անցնին կրօնքին չուրջն ու ներքինին։ Մեծանձի գոյով կը տեսնեն այն «հւեծախտը», զոր գրագէտ վարդապետը ժողովուրդին աչքին առչեւ կը նետէր, դարմանները իսկ մատնանիշ ընելով։ Այժմեան եկեղեցականներէն գիտութիւն կը պահանջուի, և ո՛չ տգիտութիւն, որ անբաւարարելի կացուածք է եղած ըղձանալու մեր քահանայական դասուն։ Իմ՛ր թէ Արեւելքի հրատարակած այդ պատուական յօդուածը մտքական գաւազանի մը ազդեցութիւնը ընէր անոնց վրայ։

Մ. ԹԱՊԱԳԵԱՆ

ԳԵՐԱԳՈՅՆ ԱՏԵԱՆԸ

ԳԱՒԱԶԴՐՈՒԹԵԱՆ ԽՆԴԻՐԸ

ԱՄԲԱՍՏԱՆԱՒԱՆԵՐՈՒ
ՀԱՐՑԱԴՐՈՒՆՈՒԹԻՒՆԸ

Յրանսական թերթերը «վերջապէ՛ս» կ՚ըսեն միաբերան, դաւադրութեան խնդրին հարցաքննութեանց սկսելուն առթիւ։ Սակայն առաջ քանի մը նկատելի ամրողջովին գրաւուած էին կարգ մը օրէնսդիտական վիճաբանութիւններով, որոնց առիթ կու տային ամբաստանեալներուն փաստաբանները։ Անոնցմէ էն կարեւորը, ձեռնհասութեան խնդրին նկատ, ժամանակին հաղորդեցինք մեր ընթերցողներուն։ Հիմա հարցաքննութիւններն են որ կը սկսին։

Երբ նիստը կը բացուի, ծերակուտականները ամբողջովին ներկայ են արդէն ու նախագահը կը սկսի հարցաքննել Օրլէանի իշխանին քաղաքական գործակալը

Պ. ԱՆՏՐԷ ՊԻՒՖԷ

որ ամէնէն նշանակելի գերը խաղացած է միապետական կուսակցութեան վերջին չարժումներուն մէջ։

Նախագահին առաջին հարցումէն իսկ Պ. Պիւֆէ կ՚ընդլայնէ խնդիրը և կը ջանայ բացատրութիւններ տալ արքայական կուսակցութեան կացութեան վրայ։

—Ամբաստանեալ կոմս, կ՚ըսէ, գաւազդրութեան խնդրի մը համար երեք կարգ ամբաստանեալներ կ՚որոշէ։ Արքայականները։ Ազգայն սկաուտները և Հակասեմականները։ Զեմգիտեր թէ իրօք այս երեք դասակարգերը համաձայնած էին իրարու հետ, ինչպէս կը կարծէն ընդհ. գաւաիսարէն ու քննիչ յանձնաժողովը. իմ գիտցածս այն է որ, ամբաստանագրին յիշատակած միապետական արարքներուն մէջ, անոնք միշտ միասին չեն գտնուած։ Օրլէանի իշխանը վիս իր Ֆրանսայի ներկայացուցիչը և քաղաքական գործակալը կարգեց։ կը սանձենմ այն բռնադատ պատասխանատուութիւնը՝ որ կրնայ ծանրանալ վրաս։ Միայն թէ իմ գործերս մեծ մասին տեղեկութիւն չունէին միւս ամբաստանեալները, ինչպէս որ ես ալ տեղեկութիւն չունէի Շեռլ Միւլիի ցոյցին։

Ցետոյ՝ ակնարկելով ամբաստանագրին կ՚աւելցնէ..

—Ապացոյցի նշոյլն անգամ չկայ անոր մէջ։ Եղծագրութիւններ միայն կը վկայեն հոն։

Նախ.— 1898 յունուարին՝ արքայական կուսակցութիւնը իր բրօքականապայի քաղաքականութիւնը գործեն քաղաքականութեան չփոխե՞ց։

Պ. Պիւֆ — Այդ միջոցին՝ աւելի մեծ ձեռնարկ մը որոշուեցաւ արքայականներուն համար։

Նախ.— Մասնակցա՞ծ էք արքայական երիտասարդութեան դաշնակցութեանը (Օրլէանի իշխանը) ծառայելու սրամտիրը ուժ մը չէ՞ր։

Պ. Պիւֆ — Բնաւ մասնակցած չեմ արքայական երիտասարդութեան դաշնակցութեան, որ անկախ մարմին մըն է։

Նախ.— Օրլէանի իշխանը սակայն, 1898 յունուար 2 թուակիր նամակով մը որ Պ. Լամպլէնի ուղղուած է, կ՚ըսէ թէ արտաքոյ կարգի պարագաներու մէջ միայն հրահանգներ պիտի տայ արքայական երիտասարդութեան, ու միեւնոյն ատեն կը յայտնէ թէ ձեզի յանձնարարած է հսկել այդ դաշնակցութեան վրայ։

Պ. Պիւֆ.— Ես բնաւ չգտնացայ այդ յանձնարարութիւնը, որովհետեւ դաշնակցութիւնը գէթկ կ՚երեւար տակէ։

Նախ.— Այդ դաշնակցութեան և Օրլէանի իշխանին միջեւ միջնորդ մը չէ՞ք եղած։

Պ. Պիւֆ.— Բնաւ։

Նախ.— Բանակին մէջէն օգնականներ փնտռա՞ծ էք։

Պ. Պիւֆ.— Բնաւ։

Նախ.— Ուրեմն ի՞նչ կը նշանակէ այն նամակը՝ որուն մէջ Պ. տը Պուամօն հաւանականութիւն կը յայտնէ ձեզի պատերազմական նախարարի մը մեզակցութեանը մասին։

Պ. Պիւֆ.— Ես բնաւ ուշադրութիւն չըրի ատոր։

Նախ.— Ձեր տան մէջ գտնուած թուղթերէն յայտնի կ՚ըլլայ որ եթէ ոչ Օրլէանի իշխանը՝ գէթ դուք ու ձերիններըը կը չքանայիք հաժգիլ զօրավարները։

Պ. Պիւֆ.— Մարդ միչտ կրնայ բանակը սիրելուն համար յարաբերութեան մէջ գտնուիլ անոր հետ։

Նախ.— Ապագայ նահանգական կառավարիչներու ցանկը՝ որ ձեր տունէն գտնուած էր, վերջնականապէս որոշուած բան մըն էր թէ չէ օգոյին ծրագիր մը։

Պ. Պիւֆ.— Ծրագիր մըն էր թէեւ, բայց մեր միւս բոլոր ծրագիրներուն պէս լուրջ ծրագիր մը։ Միայն թէ ցանկին մէջ նշանակուած անձերէն ո՛չ մէկուն լուր տրուած էր, որովհետեւ վտահ էինք թէ հիմա պաշտօնի մէջ գտնուող կառավարիչներէն մեծ մասը՝ ա՛մմագիր էր կառավարութեան ձեւը փոխուած ատեն մեզի միանալու (Մրմունջներ)։

Նախ.—Չէ՞ք փորձած յարաբերութիւններ հաստատել այլ և այլ հաստատութեանց կամ ընկերացութեանց հետ։

Պ. Պիւֆ.— Ո՛չ։

Նախ.—Ուրեմն ի՞նչո՞ւ Պ. Միլլէն ձեզի տեղեկագիր մը կու տար Հայրենասիրած Դաշնակցութեան վրայ։

Պ. Պիւֆ.— Բնական է որ հետաքրքիր պիտի ըլլայի չորրս անցած դարձածին։

Նախ.— Դիտո՞ւմ մը չէ՞ եղած Հայկազեան դաշնակցութեան և անոր հետ չէ՞ գործուած փողոցին մէջ։

Պ. Պիւֆ.— Բայց կարծեմ թէ անբնական բան մը չկայ ատոր մէջ։ Ֆէլիքս Ֆօռ յաղթարկուորութեան օրը, Հակա-

ՓԱՐԻԶԻ ՆԱՄԱԿԱՐԸ

ԱՇՈՒՂԱՅԻ ԵՎ ՆՎԱԳՈՒՅՆ

Թարգմանեց Ա. ՏԵՐ-ՀՈՎՀԱՆՆԻՍԵԱՆ

Ա.

Ֆրանսիայի մայրաքաղաքում ապրում էր մի հարուստ վաճառական, որի անունը Ժան Ֆրանսուա Ռոշֆորն էր։ Նա ուներ մի դուստր, որի անունը Ժանետ էր։ Ժանետը ամենագեղեցիկ աղջիկն էր Փարիզում։ Նրա հայրը նրան շատ էր սիրում, և ամեն ինչ անում էր, որ նա երջանիկ լինի։ Ժանետը ամեն առավոտ գնում էր Սեն գետի ափը, որտեղ ծաղիկներ էին վաճառում, և ամեն անգամ մի նոր ծաղկեփունջ էր գնում։ Նրա սենյակը միշտ լի էր թարմ ծաղիկներով։

Մի գարնանային առավոտ, երբ Ժանետը գնում էր ծաղիկ գնելու, նա հանդիպեց մի երիտասարդ զինվորի, որը կանգնած էր գետի կամրջի վրա և նայում էր ջրին։ Զինվորը շատ գեղեցիկ տղա էր, և Ժանետը նրան ժպտաց։ Զինվորը ժպտաց պատասխան։ Այդ օրվանից նրանք ամեն առավոտ հանդիպում էին կամրջի վրա։ Նրանց անունները Ալֆրեդ դը Վերնուա էր։

Ալֆրեդը սիրահարվեց Ժանետին, և նա էլ սիրահարվեց նրան։ Նրանք որոշեցին ամուսնանալ։ Ալֆրեդը գնաց հոր մոտ և խնդրեց նրանից Ժանետի ձեռքը։ Հայրը համաձայնեց, բայց ասաց, որ Ալֆրեդը պետք է նախ ապացուցի իր քաջությունը։

Այդ ժամանակ Ֆրանսիայում պատերազմ էր։ Ալֆրեդը գնաց պատերազմի դաշտ և մասնակցեց մի մեծ ճակատամարտի։ Նա քաջաբար կռվեց և վիրավորվեց։ Երբ նա վերադարձավ Փարիզ, նրան շքանշան տվեցին։ Հայրը այլևս չէր կարող մերժել նրան։ Հարսանիքը տեղի ունեցավ մեծ շուքով։

Ժանետը և Ալֆրեդը շատ երջանիկ էին։ Նրանք ունեցան մի որդի, որին անվանեցին Ժան։ Ժանը մեծացավ և դարձավ գեղեցիկ տղա։ Նա նույնպես սիրում էր ծաղիկներ հավաքել Սեն գետի ափին։

Բ.

Ժանը տասը տարեկան էր, երբ նրա հայրը զորակոչվեց պատերազմի դաշտ։ Ալֆրեդը գնաց Ալժիր, որտեղ Ֆրանսիան պատերազմում էր արաբների հետ։ Ժանետը մնաց տանը մենակ իր որդու հետ։ Նա շատ էր տխրում, որովհետև չգիտեր, թե ինչ է կատարվում ամուսնու հետ։ Նա ամեն օր գնում էր գետի ափը, բայց այլևս ծաղիկներ չէր հավաքում։

Մի օր Ժանը տուն եկավ և ասաց մորը, որ ինքն էլ ուզում է զինվոր դառնալ։ Մայրը սկզբում չէր ուզում թողնել նրան, բայց հետո համաձայնեց։ Ժանը գնաց զորանոց և սկսեց սովորել զինվորական գործը։

Մի օր Ժանետը ստացավ մի նամակ։ Նամակը գրել էր Ալֆրեդի ընկերը։ Նա գրում էր, որ Ալֆրեդը վիրավորվել է և մահացել հիվանդանոցում։ Նամակը կարդալուց հետո Ժանետը ուշաթափ եղավ։ Երբ նա ուշքի եկավ, նա սկսեց լաց լինել։ Նա այլևս չուզեց ապրել։

Ժանը, երբ իմացավ հոր մահվան մասին, շատ տխրեց։ Նա գնաց մոր մոտ և ասաց, որ ինքը չի ուզում զինվոր դառնալ։ Նա ուզում է մնալ մոր հետ և օգնել նրան։ Մայրը շատ ուրախացավ։ Նա համբուրեց որդուն և ասաց, որ նա շատ լավ որդի է։

Ժանը մեծացավ և դարձավ գեղեցիկ երիտասարդ։ Նա ամուսնացավ մի աղջկա հետ, որի անունը Լուիզա էր։ Նրանք ունեցան երեք երեխա։ Ժանետը ապրեց երկար կյանք և մահացավ 1845 թվականին։ Նա թաղվեց Սեն գետի ափին, որտեղ նա այնքան շատ էր ծաղիկներ հավաքում։

Գ.

Ժանի թոռը՝ Ալֆրեդ դը Վերնուա կրտսերը, ծնվել էր 1870 թվականին։ Նա մեծացել էր մոր և տատի հետ։ Նրա հայրը զոհվել էր Ֆրանս-Պրուսական պատերազմում։ Ալֆրեդը սիրում էր լսել տատի պատմությունները հոր մասին։ Նա երազում էր զինվոր դառնալ և գնալ պատերազմի դաշտ։

1889 թվականին Ալֆրեդը 19 տարեկան էր։ Նա ավարտել էր գիմնազիան և ընդունվել էր զինվորական դպրոց։ Նա սովորում էր հետևակի սպա դառնալու համար։ Նրա ընկերները նույնպես պատրաստվում էին զինվորական կարիերա անել։

Մի օր Ալֆրեդը գնաց Սեն գետի ափը, որտեղ տատը ծաղիկներ էր վաճառում։ Նա տեսավ, որ տատը շատ ծեր է դարձել և դժվարությամբ է քայլում։ Նա որոշեց, որ այլևս չի թողնի տատին ծաղիկ վաճառել։ Նա ինքը կսկսի վաճառել։

Տատը սկզբում չհամաձայնեց, բայց հետո տվեց։ Ալֆրեդը սկսեց ծաղիկ վաճառել։ Նա ամեն առավոտ գնում էր ծաղկավաճառների մոտ, գնում էր ծաղիկներ և վերադառնում էր կամրջի վրա։ Նա կանգնում էր այնտեղ, որտեղ տատը միշտ կանգնում էր։

Մի օր Ալֆրեդը հանդիպեց մի աղջկա, որի անունը Ժանետ էր։ Նա շատ գեղեցիկ աղջիկ էր։ Ալֆրեդը նրան ծաղիկ նվիրեց։ Ժանետը ժպտաց և վերցրեց ծաղիկը։ Այդ օրվանից նրանք ամեն առավոտ հանդիպում էին կամրջի վրա։

Դ.

1914 թվականին սկսվեց Առաջին համաշխարհային պատերազմը։ Ալֆրեդը զորակոչվեց բանակ։ Նա ծառայում էր հետևակի գնդում։ Նա մասնակցեց շատ մարտերի և քաջաբար կռվեց։ Նա երեք անգամ վիրավորվեց և մեկ անգամ գերի ընկավ գերմանացիների ձեռքը։ Նա փախավ գերությունից և վերադարձավ Ֆրանսիա։

Պատերազմի ավարտից հետո Ալֆրեդը ամուսնացավ Ժանետի հետ։ Նրանք ունեցան մի որդի, որին անվանեցին Ժան։ Ժանը մեծացավ և դարձավ գեղեցիկ տղա։ Նա նույնպես սիրում էր ծաղիկներ հավաքել Սեն գետի ափին։

Ե.

Ժանը տասը տարեկան էր, երբ նրա հայրը զորակոչվեց պատերազմի դաշտ։ Ալֆրեդը գնաց Ալժիր, որտեղ Ֆրանսիան պատերազմում էր արաբների հետ։ Ժանետը մնաց տանը մենակ իր որդու հետ։ Նա շատ էր տխրում, որովհետև չգիտեր, թե ինչ է կատարվում ամուսնու հետ։ Նա ամեն օր գնում էր գետի ափը, բայց այլևս ծաղիկներ չէր հավաքում։

Մի օր Ժանը տուն եկավ և ասաց մորը, որ ինքն էլ ուզում է զինվոր դառնալ։ Մայրը սկզբում չէր ուզում թողնել նրան, բայց հետո համաձայնեց։ Ժանը գնաց զորանոց և սկսեց սովորել զինվորական գործը։

Մի օր Ժանետը ստացավ մի նամակ։ Նամակը գրել էր Ալֆրեդի ընկերը։ Նա գրում էր, որ Ալֆրեդը վիրավորվել է և մահացել հիվանդանոցում։ Նամակը կարդալուց հետո Ժանետը ուշաթափ եղավ։ Երբ նա ուշքի եկավ, նա սկսեց լաց լինել։ Նա այլևս չուզեց ապրել։

Ժանը, երբ իմացավ հոր մահվան մասին, շատ տխրեց։ Նա գնաց մոր մոտ և ասաց, որ ինքը չի ուզում զինվոր դառնալ։ Նա ուզում է մնալ մոր հետ և օգնել նրան։ Մայրը շատ ուրախացավ։ Նա համբուրեց որդուն և ասաց, որ նա շատ լավ որդի է։

Ժանը մեծացավ և դարձավ գեղեցիկ երիտասարդ։ Նա ամուսնացավ մի աղջկա հետ, որի անունը Լուիզա էր։ Նրանք ունեցան երեք երեխա։ Ժանետը ապրեց երկար կյանք և մահացավ 1845 թվականին։ Նա թաղվեց Սեն գետի ափին, որտեղ նա այնքան շատ էր ծաղիկներ հավաքում։

Զ.

Ժանի թոռը՝ Ալֆրեդ դը Վերնուա կրտսերը, ծնվել էր 1870 թվականին։ Նա մեծացել էր մոր և տատի հետ։ Նրա հայրը զոհվել էր Ֆրանս-Պրուսական պատերազմում։ Ալֆրեդը սիրում էր լսել տատի պատմությունները հոր մասին։ Նա երազում էր զինվոր դառնալ և գնալ պատերազմի դաշտ։

1889 թվականին Ալֆրեդը 19 տարեկան էր։ Նա ավարտել էր գիմնազիան և ընդունվել էր զինվորական դպրոց։ Նա սովորում էր հետևակի սպա դառնալու համար։ Նրա ընկերները նույնպես պատրաստվում էին զինվորական կարիերա անել։

Մի օր Ալֆրեդը գնաց Սեն գետի ափը, որտեղ տատը ծաղիկներ էր վաճառում։ Նա տեսավ, որ տատը շատ ծեր է դարձել և դժվարությամբ է քայլում։ Նա որոշեց, որ այլևս չի թողնի տատին ծաղիկ վաճառել։ Նա ինքը կսկսի վաճառել։

Տատը սկզբում չհամաձայնեց, բայց հետո տվեց։ Ալֆրեդը սկսեց ծաղիկ վաճառել։ Նա ամեն առավոտ գնում էր ծաղկավաճառների մոտ, գնում էր ծաղիկներ և վերադառնում էր կամրջի վրա։ Նա կանգնում էր այնտեղ, որտեղ տատը միշտ կանգնում էր։

Մի օր Ալֆրեդը հանդիպեց մի աղջկա, որի անունը Ժանետ էր։ Նա շատ գեղեցիկ աղջիկ էր։ Ալֆրեդը նրան ծաղիկ նվիրեց։ Ժանետը ժպտաց և վերցրեց ծաղիկը։ Այդ օրվանից նրանք ամեն առավոտ հանդիպում էին կամրջի վրա։

Է.

1914 թվականին սկսվեց Առաջին համաշխարհային պատերազմը։ Ալֆրեդը զորակոչվեց բանակ։ Նա ծառայում էր հետևակի գնդում։ Նա մասնակցեց շատ մարտերի և քաջաբար կռվեց։ Նա երեք անգամ վիրավորվեց և մեկ անգամ գերի ընկավ գերմանացիների ձեռքը։ Նա փախավ գերությունից և վերադարձավ Ֆրանսիա։

Պատերազմի ավարտից հետո Ալֆրեդը ամուսնացավ Ժանետի հետ։ Նրանք ունեցան մի որդի, որին անվանեցին Ժան։ Ժանը մեծացավ և դարձավ գեղեցիկ տղա։ Նա նույնպես սիրում էր ծաղիկներ հավաքել Սեն գետի ափին։

Ը.

Ժանը տասը տարեկան էր, երբ նրա հայրը զորակոչվեց պատերազմի դաշտ։ Ալֆրեդը գնաց Ալժիր, որտեղ Ֆրանսիան պատերազմում էր արաբների հետ։ Ժանետը մնաց տանը մենակ իր որդու հետ։ Նա շատ էր տխրում, որովհետև չգիտեր, թե ինչ է կատարվում ամուսնու հետ։ Նա ամեն օր գնում էր գետի ափը, բայց այլևս ծաղիկներ չէր հավաքում։

Մի օր Ժանը տուն եկավ և ասաց մորը, որ ինքն էլ ուզում է զինվոր դառնալ։ Մայրը սկզբում չէր ուզում թողնել նրան, բայց հետո համաձայնեց։ Ժանը գնաց զորանոց և սկսեց սովորել զինվորական գործը։

Մի օր Ժանետը ստացավ մի նամակ։ Նամակը գրել էր Ալֆրեդի ընկերը։ Նա գրում էր, որ Ալֆրեդը վիրավորվել է և մահացել հիվանդանոցում։ Նամակը կարդալուց հետո Ժանետը ուշաթափ եղավ։ Երբ նա ուշքի եկավ, նա սկսեց լաց լինել։ Նա այլևս չուզեց ապրել։

Ժանը, երբ իմացավ հոր մահվան մասին, շատ տխրեց։ Նա գնաց մոր մոտ և ասաց, որ ինքը չի ուզում զինվոր դառնալ։ Նա ուզում է մնալ մոր հետ և օգնել նրան։ Մայրը շատ ուրախացավ։ Նա համբուրեց որդուն և ասաց, որ նա շատ լավ որդի է։

Ժանը մեծացավ և դարձավ գեղեցիկ երիտասարդ։ Նա ամուսնացավ մի աղջկա հետ, որի անունը Լուիզա էր։ Նրանք ունեցան երեք երեխա։ Ժանետը ապրեց երկար կյանք և մահացավ 1845 թվականին։ Նա թաղվեց Սեն գետի ափին, որտեղ նա այնքան շատ էր ծաղիկներ հավաքում։

Թ.

Ժանի թոռը՝ Ալֆրեդ դը Վերնուա կրտսերը, ծնվել էր 1870 թվականին։ Նա մեծացել էր մոր և տատի հետ։ Նրա հայրը զոհվել էր Ֆրանս-Պրուսական պատերազմում։ Ալֆրեդը սիրում էր լսել տատի պատմությունները հոր մասին։ Նա երազում էր զինվոր դառնալ և գնալ պատերազմի դաշտ։

1889 թվականին Ալֆրեդը 19 տարեկան էր։ Նա ավարտել էր գիմնազիան և ընդունվել էր զինվորական դպրոց։ Նա սովորում էր հետևակի սպա դառնալու համար։ Նրա ընկերները նույնպես պատրաստվում էին զինվորական կարիերա անել։

Մի օր Ալֆրեդը գնաց Սեն գետի ափը, որտեղ տատը ծաղիկներ էր վաճառում։ Նա տեսավ, որ տատը շատ ծեր է դարձել և դժվարությամբ է քայլում։ Նա որոշեց, որ այլևս չի թողնի տատին ծաղիկ վաճառել։ Նա ինքը կսկսի վաճառել։

Տատը սկզբում չհամաձայնեց, բայց հետո տվեց։ Ալֆրեդը սկսեց ծաղիկ վաճառել։ Նա ամեն առավոտ գնում էր ծաղկավաճառների մոտ, գնում էր ծաղիկներ և վերադառնում էր կամրջի վրա։ Նա կանգնում էր այնտեղ, որտեղ տատը միշտ կանգնում էր։

Մի օր Ալֆրեդը հանդիպեց մի աղջկա, որի անունը Ժանետ էր։ Նա շատ գեղեցիկ աղջիկ էր։ Ալֆրեդը նրան ծաղիկ նվիրեց։ Ժանետը ժպտաց և վերցրեց ծաղիկը։ Այդ օրվանից նրանք ամեն առավոտ հանդիպում էին կամրջի վրա։

Ժ.

1914 թվականին սկսվեց Առաջին համաշխարհային պատերազմը։ Ալֆրեդը զորակոչվեց բանակ։ Նա ծառայում էր հետևակի գնդում։ Նա մասնակցեց շատ մարտերի և քաջաբար կռվեց։ Նա երեք անգամ վիրավորվեց և մեկ անգամ գերի ընկավ գերմանացիների ձեռքը։ Նա փախավ գերությունից և վերադարձավ Ֆրանսիա։

Պատերազմի ավարտից հետո Ալֆրեդը ամուսնացավ Ժանետի հետ։ Նրանք ունեցան մի որդի, որին անվանեցին Ժան։ Ժանը մեծացավ և դարձավ գեղեցիկ տղա։ Նա նույնպես սիրում էր ծաղիկներ հավաքել Սեն գետի ափին։

Ի.

Ժանը տասը տարեկան էր, երբ նրա հայրը զորակոչվեց պատերազմի դաշտ։ Ալֆրեդը գնաց Ալժիր, որտեղ Ֆրանսիան պատերազմում էր արաբների հետ։ Ժանետը մնաց տանը մենակ իր որդու հետ։ Նա շատ էր տխրում, որովհետև չգիտեր, թե ինչ է կատարվում ամուսնու հետ։ Նա ամեն օր գնում էր գետի ափը, բայց այլևս ծաղիկներ չէր հավաքում։

Մի օր Ժանը տուն եկավ և ասաց մորը, որ ինքն էլ ուզում է զինվոր դառնալ։ Մայրը սկզբում չէր ուզում թողնել նրան, բայց հետո համաձայնեց։ Ժանը գնաց զորանոց և սկսեց սովորել զինվորական գործը։

Մի օր Ժանետը ստացավ մի նամակ։ Նամակը գրել էր Ալֆրեդի ընկերը։ Նա գրում էր, որ Ալֆրեդը վիրավորվել է և մահացել հիվանդանոցում։ Նամակը կարդալուց հետո Ժանետը ուշաթափ եղավ։ Երբ նա ուշքի եկավ, նա սկսեց լաց լինել։ Նա այլևս չուզեց ապրել։

Ժանը, երբ իմացավ հոր մահվան մասին, շատ տխրեց։ Նա գնաց մոր մոտ և ասաց, որ ինքը չի ուզում զինվոր դառնալ։ Նա ուզում է մնալ մոր հետ և օգնել նրան։ Մայրը շատ ուրախացավ։ Նա համբուրեց որդուն և ասաց, որ նա շատ լավ որդի է։

Ժանը մեծացավ և դարձավ գեղեցիկ երիտասարդ։ Նա ամուսնացավ մի աղջկա հետ, որի անունը Լուիզա էր։ Նրանք ունեցան երեք երեխա։ Ժանետը ապրեց երկար կյանք և մահացավ 1845 թվականին։ Նա թաղվեց Սեն գետի ափին, որտեղ նա այնքան շատ էր ծաղիկներ հավաքում։

Ի.

Ժանի թոռը՝ Ալֆրեդ դը Վերնուա կրտսերը, ծնվել էր 1870 թվականին։ Նա մեծացել էր մոր և տատի հետ։ Նրա հայրը զոհվել էր Ֆրանս-Պրուսական պատերազմում։ Ալֆրեդը սիրում էր լսել տատի պատմությունները հոր մասին։ Նա երազում էր զինվոր դառնալ և գնալ պատերազմի դաշտ։

1889 թվականին Ալֆրեդը 19 տարեկան էր։ Նա ավարտել էր գիմնազիան և ընդունվել էր զինվորական դպրոց։ Նա սովորում էր հետևակի սպա դառնալու համար։ Նրա ընկերները նույնպես պատրաստվում էին զինվորական կարիերա անել։

Մի օր Ալֆրեդը գնաց Սեն գետի ափը, որտեղ տատը ծաղիկներ էր վաճառում։ Նա տեսավ, որ տատը շատ ծեր է դարձել և դժվարությամբ է քայլում։ Նա որոշեց, որ այլևս չի թողնի տատին ծաղիկ վաճառել։ Նա ինքը կսկսի վաճառել։

Տատը սկզբում չհամաձայնեց, բայց հետո տվեց։ Ալֆրեդը սկսեց ծաղիկ վաճառել։ Նա ամեն առավոտ գնում էր ծաղկավաճառների մոտ, գնում էր ծաղիկներ և վերադառնում էր կամրջի վրա։ Նա կանգնում էր այնտեղ, որտեղ տատը միշտ կանգնում էր։

Մի օր Ալֆրեդը հանդիպեց մի աղջկա, որի անունը Ժանետ էր։ Նա շատ գեղեցիկ աղջիկ էր։ Ալֆրեդը նրան ծաղիկ նվիրեց։ Ժանետը ժպտաց և վերցրեց ծաղիկը։ Այդ օրվանից նրանք ամեն առավոտ հանդիպում էին կամրջի վրա։

Լ.

1914 թվականին սկսվեց Առաջին համաշխարհային պատերազմը։ Ալֆրեդը զորակոչվեց բանակ։ Նա ծառայում էր հետևակի գնդում։ Նա մասնակցեց շատ մարտերի և քաջաբար կռվեց։ Նա երեք անգամ վիրավորվեց և մեկ անգամ գերի ընկավ գերմանացիների ձեռքը։ Նա փախավ գերությունից և վերադարձավ Ֆրանսիա։

Պատերազմի ավարտից հետո Ալֆրեդը ամուսնացավ Ժանետի հետ։ Նրանք ունեցան մի որդի, որին անվանեցին Ժան։ Ժանը մեծացավ և դարձավ գեղեցիկ տղա։ Նա նույնպես սիրում էր ծաղիկներ հավաքել Սեն գետի ափին։

Խ.

Ժանը տասը տարեկան էր, երբ նրա հայրը զորակոչվեց պատերազմի դաշտ։ Ալֆրեդը գնաց Ալժիր, որտեղ Ֆրանսիան պատերազմում էր արաբների հետ։ Ժանետը մնաց տանը մենակ իր որդու հետ։ Նա շատ էր տխրում, որովհետև չգիտեր, թե ինչ է կատարվում ամուսնու հետ։ Նա ամեն օր գնում էր գետի ափը, բայց այլևս ծաղիկներ չէր հավաքում։

Մի օր Ժանը տուն եկավ և ասաց մորը, որ ինքն էլ ուզում է զինվոր դառնալ։ Մայրը սկզբում չէր ուզում թողնել նրան, բայց հետո համաձայնեց։ Ժանը գնաց զորանոց և սկսեց սովորել զինվորական գործը։

Մի օր Ժանետը ստացավ մի նամակ։ Նամակը գրել էր Ալֆրեդի ընկերը։ Նա գրում էր, որ Ալֆրեդը վիրավորվել է և մահացել հիվանդանոցում։ Նամակը կարդալուց հետո Ժանետը ուշաթափ եղավ։ Երբ նա ուշքի եկավ, նա սկսեց լաց լինել։ Նա այլևս չուզեց ապրել։

Ժանը, երբ իմացավ հոր մահվան մասին, շատ տխրեց։ Նա գնաց մոր մոտ և ասաց, որ ինքը չի ուզում զինվոր դառնալ։ Նա ուզում է մնալ մոր հետ և օգնել նրան։ Մայրը շատ ուրախացավ։ Նա համբուրեց որդուն և ասաց, որ նա շատ լավ որդի է։

Ժանը մեծացավ և դարձավ գեղեցիկ երիտասարդ։ Նա ամուսնացավ մի աղջկա հետ, որի անունը Լուիզա էր։ Նրանք ունեցան երեք երեխա։ Ժանետը ապրեց երկար կյանք և մահացավ 1845 թվականին։ Նա թաղվեց Սեն գետի ափին, որտեղ նա այնքան շատ էր ծաղիկներ հավաքում։

Ծ.

Ժանի թոռը՝ Ալֆրեդ դը Վերնուա կրտսերը, ծնվել էր 1870 թվականին։ Նա մեծացել էր մոր և տատի հետ։ Նրա հայրը զոհվել էր Ֆրանս-Պրուսական պատերազմում։ Ալֆրեդը սիրում էր լսել տատի պատմությունները հոր մասին։ Նա երազում էր զինվոր դառնալ և գնալ պատերազմի դաշտ։

1889 թվականին Ալֆրեդը 19 տարեկան էր։ Նա ավարտել էր գիմնազիան և ընդունվել էր զինվորական դպրոց։ Նա սովորում էր հետևակի սպա դառնալու համար։ Նրա ընկերները նույնպես պատրաստվում էին զինվորական կարիերա անել։

Մի օր Ալֆրեդը գնաց Սեն գետի ափը, որտեղ տատը ծաղիկներ էր վաճառում։ Նա տեսավ, որ տատը շատ ծեր է դարձել և դժվարությամբ է քայլում։ Նա որոշեց, որ այլևս չի թողնի տատին ծաղիկ վաճառել։ Նա ինքը կսկսի վաճառել։

Տատը սկզբում չհամաձայնեց, բայց հետո տվեց։ Ալֆրեդը սկսեց ծաղիկ վաճառել։ Նա ամեն առավոտ գնում էր ծաղկավաճառների մոտ, գնում էր ծաղիկներ և վերադառնում էր կամրջի վրա։ Նա կանգնում էր այնտեղ, որտեղ տատը միշտ կանգնում էր։

Մի օր Ալֆրեդը հանդիպեց մի աղջկա, որի անունը Ժանետ էր։ Նա շատ գեղեցիկ աղջիկ էր։ Ալֆրեդը նրան ծաղիկ նվիրեց։ Ժանետը ժպտաց և վերցրեց ծաղիկը։ Այդ օրվանից նրանք ամեն առավոտ հանդիպում էին կամրջի վրա։

Կ.

1914 թվականին սկսվեց Առաջին համաշխարհային պատերազմը։ Ալֆրեդը զորակոչվեց բանակ։ Նա ծառայում էր հետևակի գնդում։ Նա մասնակցեց շատ մարտերի և քաջաբար կռվեց։ Նա երեք անգամ վիրավորվեց և մեկ անգամ գերի ընկավ գերմանացիների ձեռքը։ Նա փախավ գերությունից և վերադարձավ Ֆրանսիա։

Պատերազմի ավարտից հետո Ալֆրեդը ամուսնացավ Ժանետի հետ։ Նրանք ունեցան մի որդի, որին անվանեցին Ժան։ Ժանը մեծացավ և դարձավ գեղեցիկ տղա։ Նա նույնպես սիրում էր ծաղիկներ հավաքել Սեն գետի ափին։

Հ.

Ժանը տասը տարեկան էր, երբ նրա հայրը զորակոչվեց պատերազմի դաշտ։ Ալֆրեդը գնաց Ալժիր, որտեղ Ֆրանսիան պատերազմում էր արաբների հետ։ Ժանետը մնաց տանը մենակ իր որդու հետ։ Նա շատ էր տխրում, որովհետև չգիտեր, թե ինչ է կատարվում ամուսնու հետ։ Նա ամեն օր գնում էր գետի ափը, բայց այլևս ծաղիկներ չէր հավաքում։

Մի օր Ժանը տուն եկավ և ասաց մորը, որ ինքն էլ ուզում է զինվոր դառնալ։ Մայրը սկզբում չէր ուզում թողնել նրան, բայց հետո համաձայնեց։ Ժանը գնաց զորանոց և սկսեց սովորել զինվորական գործը։

Մի օր Ժանետը ստացավ մի նամակ։ Նամակը գրել էր Ալֆրեդի ընկերը։ Նա գրում էր, որ Ալֆրեդը վիրավորվել է և մահացել հիվանդանոցում։ Նամակը կարդալուց հետո Ժանետը ուշաթափ եղավ։ Երբ նա ուշքի եկավ, նա սկսեց լաց լինել։ Նա այլևս չուզեց ապրել։

Ժանը, երբ իմացավ հոր մահվան մասին, շատ տխրեց։ Նա գնաց մոր մոտ և ասաց, որ ինքը չի ուզում զինվոր դառնալ։ Նա ուզում է մնալ մոր հետ և օգնել նրան։ Մայրը շատ ուրախացավ։ Նա համբուրեց որդուն և ասաց, որ նա շատ լավ որդի է։

Ժանը մեծացավ և դարձավ գեղեցիկ երիտասարդ։ Նա ամուսնացավ մի աղջկա հետ, որի անունը Լուիզա էր։ Նրանք ունեցան երեք երեխա։ Ժանետը ապրեց երկար կյանք և մահացավ 1845 թվականին։ Նա թաղվեց Սեն գետի ափին, որտեղ նա այնքան շատ էր ծաղիկներ հավաքում։

Ձ.

Ժանի թոռը՝ Ալֆրեդ դը Վերնուա կրտսերը, ծնվել էր 1870 թվականին։ Նա մեծացել էր մոր և տատի հետ։ Նրա հայրը զոհվել էր Ֆրանս-Պրուսական պատերազմում։ Ալֆրեդը սիրում էր լսել տատի պատմությունները հոր մասին։ Նա երազում էր զինվոր դառնալ և գնալ պատերազմի դաշտ։

1889 թվականին Ալֆրեդը 19 տարեկան էր։ Նա ավարտել էր գիմնազիան և ընդունվել էր զինվորական դպրոց։ Նա սովորում էր հետևակի սպա դառնալու համար։ Նրա ընկերները նույնպես պատրաստվում էին զինվորական կարիերա անել։

Մի օր Ալֆրեդը գնաց Սեն գետի ափը, որտեղ տատը ծաղիկներ էր վաճառում։ Նա տեսավ, որ տատը շատ ծեր է դարձել և դժվարությամբ է քայլում։ Նա որոշեց, որ այլևս չի թողնի տատին ծաղիկ վաճառել։ Նա ինքը կսկսի վաճառել։

Տատը սկզբում չհամաձայնեց, բայց հետո տվեց։ Ալֆրեդը սկսեց ծաղիկ վաճառել։ Նա ամեն առավոտ գնում էր ծաղկավաճառների մոտ, գնում էր ծաղիկներ և վերադառնում էր կամրջի վրա։ Նա կանգնում էր այնտեղ, որտեղ տատը միշտ կանգնում էր։

Մի օր Ալֆրեդը հանդիպեց մի աղջկա, որի անունը Ժանետ էր։ Նա շատ գեղեցիկ աղջիկ էր։ Ալֆրեդը նրան ծաղիկ նվիրեց։ Ժանետը ժպտաց և վերցրեց ծաղիկը։ Այդ օրվանից նրանք ամեն առավոտ հանդիպում էին կամրջի վրա։

Մ.

1914 թվականին սկսվեց Առաջին համաշխարհային պատերազմը։ Ալֆրեդը զորակոչվեց բանակ։ Նա ծառայում էր հետևակի գնդում։ Նա մասնակցեց շատ մարտերի և քաջաբար կռվեց։ Նա երեք անգամ վիրավորվեց և մեկ անգամ գերի ընկավ գերմանացիների ձեռքը։ Նա փախավ գերությունից և վերադարձավ Ֆրանսիա։

Պատերազմի ավարտից հետո Ալֆրեդը ամուսնացավ Ժանետի հետ։ Նրանք ունեցան մի որդի, որին անվանեցին Ժան։ Ժանը մեծացավ և դարձավ գեղեցիկ տղա։ Նա նույնպես սիրում էր ծաղիկներ հավաքել Սեն գետի ափին։

Յ.

Ժանը տասը տարեկան էր, երբ նրա հայրը զորակոչվեց պատերազմի դաշտ։ Ալֆրեդը գնաց Ալժիր, որտեղ Ֆրանսիան պատերազմում էր արաբների հետ։ Ժանետը մնաց տանը մենակ իր որդու հետ։ Նա շատ էր տխրում, որովհետև չգիտեր, թե ինչ է կատարվում ամուսնու հետ։ Նա ամեն օր գնում էր գետի ափը, բայց այլևս ծաղիկներ չէր հավաքում։

Մի օր Ժանը տուն եկավ և ասաց մորը, որ ինքն էլ ուզում է զինվոր դառնալ։ Մայրը սկզբում չէր ուզում թողնել նրան, բայց հետո համաձայնեց։ Ժանը գնաց զորանոց և սկսեց սովորել զինվորական գործը։

Մի օր Ժանետը ստացավ մի նամակ։ Նամակը գրել էր Ալֆրեդի ընկերը։ Նա գրում էր, որ Ալֆրեդը վիրավորվել է և մահացել հիվանդանոցում։ Նամակը կարդալուց հետո Ժանետը ուշաթափ եղավ։ Երբ նա ուշքի եկավ, նա սկսեց լաց լինել։ Նա այլևս չուզեց ապրել։

Ժանը, երբ իմացավ հոր մահվան մասին, շատ տխրեց։ Նա գնաց մոր մոտ և ասաց, որ ինքը չի ուզում զինվոր դառնալ։ Նա ուզում է մնալ մոր հետ և օգնել նրան։ Մայրը շատ ուրախացավ։ Նա համբուրեց որդուն և ասաց, որ նա շատ լավ որդի է։

Ժանը մեծացավ և դարձավ գեղեցիկ երիտասարդ։ Նա ամուսնացավ մի աղջկա հետ, որի անունը Լուիզա էր։ Նրանք ունեցան երեք երեխա։ Ժանետը ապրեց երկար կյանք և մահացավ 1845 թվականին։ Նա թաղվեց Սեն գետի ափին, որտեղ նա այնքան շատ էր ծաղիկներ հավաքում։

Ն.

Ժանի թոռը՝ Ալֆրեդ դը Վերնուա կրտսերը, ծնվել էր 1870 թվականին։ Նա մեծացել էր մոր և տատի հետ։ Նրա հայրը զոհվել էր Ֆրանս-Պրուսական պատերազմում։ Ալֆրեդը սիրում էր լսել տատի պատմությունները հոր մասին։ Նա երազում էր զինվոր դառնալ և գնալ պատերազմի դաշտ։

1889 թվականին Ալֆրեդը 19 տարեկան էր։ Նա ավարտել էր գիմնազիան և ընդունվել էր զինվորական դպրոց։ Նա սովորում էր հետևակի սպա դառնալու համար։ Նրա ընկերները նույնպես պատրաստվում էին զինվորական կարիերա անել։

Մի օր Ալֆրեդը գնաց Սեն գետի ափը, որտեղ տատը ծաղիկներ էր վաճառում։ Նա տեսավ, որ տատը շատ ծեր է դարձել և դժվարությամբ է քայլում։ Նա որոշեց, որ այլևս չի թողնի տատին ծաղիկ վաճառել։ Նա ինքը կսկսի վաճառել։

Տատը սկզբում չհամաձայնեց, բայց հետո տվեց։ Ալֆրեդը սկսեց ծաղիկ վաճառել։ Նա ամեն առավոտ գնում էր ծաղկավաճառների մոտ, գնում էր ծաղիկներ և վերադառնում էր կամրջի վրա։ Նա կանգնում էր այնտեղ, որտեղ տատը միշտ կանգնում էր։

Մի օր Ալֆրեդը հանդիպեց մի աղջկա, որի անունը Ժանետ էր։ Նա շատ գեղեցիկ աղջիկ էր։ Ալֆրեդը նրան ծաղիկ նվիրեց։ Ժանետը ժպտաց և վերցրեց ծաղիկը։ Այդ օրվանից նրանք ամեն առավոտ հանդիպում էին կամրջի վրա։

Շ.

1914 թվականին սկսվեց Առաջին համաշխարհային պատերազմը։ Ալֆրեդը զորակոչվեց բանակ։ Նա ծառայում էր հետևակի գնդում։ Նա մասնակցեց շատ մարտերի և քաջաբար կռվեց։ Նա երեք անգամ վիրավորվեց և մեկ անգամ գերի ընկավ գերմանացիների ձեռքը։ Նա փախավ գերությունից և վերադարձավ Ֆրանսիա։

Պատերազմի ավարտից հետո Ալֆրեդը ամուսնացավ Ժանետի հետ։ Նրանք ունեցան մի որդի, որին անվանեցին Ժան։ Ժանը մեծացավ և դարձավ գեղեցիկ տղա։ Նա նույնպես սիրում էր ծաղիկներ հավաքել Սեն գետի ափին։

Ո.

Ժանը տասը տարեկան էր, երբ նրա հայրը զորակոչվեց պատերազմի դաշտ։ Ալֆրեդը գնաց Ալժիր, որտեղ Ֆրանսիան պատերազմում էր արաբների հետ։ Ժանետը մնաց տանը մենակ իր որդու հետ։ Նա շատ էր տխրում, որովհետև չգիտեր, թե ինչ է կատարվում ամուսնու հետ։ Նա ամեն օր գնում էր գետի ափը, բայց այլևս ծաղիկներ չէր հավաքում։

Մի օր Ժանը տուն եկավ և ասաց մորը, որ ինքն էլ ուզում է զինվոր դառնալ։ Մայրը սկզբում չէր ուզում թողնել նրան, բայց հետո համաձայնեց։ Ժանը գնաց զորանոց և սկսեց սովորել զինվորական գործը։

Մի օր Ժանետը ստացավ մի նամակ։ Նամակը գրել էր Ալֆրեդի ընկերը։ Նա գրում էր, որ Ալֆրեդը վիրավորվել է և մահացել հիվանդանոցում։ Նամակը կարդալուց հետո Ժանետը ուշաթափ եղավ։ Երբ նա ուշքի եկավ, նա սկսեց լաց լինել։ Նա այլևս չուզեց ապրել։

Ժանը, երբ իմացավ հոր մահվան մասին, շատ տխրեց։ Նա գնաց մոր մոտ և ասաց, որ ինքը չի ուզում զինվոր դառնալ։ Նա ուզում է մնալ մոր հետ և օգնել նրան։ Մայրը շատ ուրախացավ։ Նա համբուրեց որդուն և ասաց, որ նա շատ լավ որդի է։

Ժանը մեծացավ և դարձավ գեղեցիկ երիտասարդ։ Նա ամուսնացավ մի աղջկա հետ, որի անունը Լուիզա էր։ Նրանք ունեցան երեք երեխա։ Ժանետը ապրեց երկար կյանք և մահացավ 1845 թվականին։ Նա թաղվեց Սեն գետի ափին, որտեղ նա այնքան շատ էր ծաղիկներ հավա

ԿՐԿՆԱՏՈՂ ՀԻՎԱՆԴՈՒԹԻՒՆ.—Ծանր վիճակի մէջ կը գտնուի Ազգ. Ընկերական Հիւանդանոցի հոգաբարձութեան անդամ Տ. Գրիգոր Ալթունեան, որ ինկած է անկողին։ Ցաւալի է տեսնել, որ այս ազնիւ անձը, որ տասնեակ տարիներ ամէն տեսակ զոհողութիւններ կրած է ազգին համար, այսօր ինքն ալ կարօտ է ուրիշներու օգնութեան։

ՀԱՆԳԱՆԱԿ ՀԱՆԴԷՍ.—

Ես ասացի.

— Ինչպես որ ուզես, Ռոզա, ես քեզ ոչ մի բան չեմ ստիպում։ Ես միայն ուզում եմ, որ դու ինքդ հասկանաս, թե ինչ ես անում։ Ես ուզում եմ, որ դու ինքդ ընտրես քո ճանապարհը։ Ես ուզում եմ, որ դու ինքդ որոշես, թե ինչ ես ուզում։ Ես ուզում եմ, որ դու ինքդ գիտենաս, թե ինչ ես անում։ Ես ուզում եմ, որ դու ինքդ հասկանաս, թե ինչ ես անում։

Ռոզան ինձ նայեց զարմանքով։

— Ես չեմ հասկանում, ինչ ես ուզում, որ անեմ։

— Ես ուզում եմ, որ դու ինքդ հասկանաս, թե ինչ ես անում։

— Ես չեմ հասկանում, ինչ ես ուզում, որ անեմ։

— Ես ուզում եմ, որ դու ինքդ հասկանաս, թե ինչ ես անում։

Ռոզան լռեց։ Նա նայում էր ինձ, և ես տեսնում էի, որ նա չի հասկանում, թե ինչ ես ուզում, որ նա անի։ Նա չի հասկանում, թե ինչ ես ուզում, որ նա անի։ Նա չի հասկանում, թե ինչ ես ուզում, որ նա անի։

— Ես չեմ հասկանում, ինչ ես ուզում, որ անեմ։

— Ես ուզում եմ, որ դու ինքդ հասկանաս, թե ինչ ես անում։

— Ես չեմ հասկանում, ինչ ես ուզում, որ անեմ։

— Ես ուզում եմ, որ դու ինքդ հասկանաս, թե ինչ ես անում։

Ռոզան լռեց։ Նա նայում էր ինձ, և ես տեսնում էի, որ նա չի հասկանում, թե ինչ ես ուզում, որ նա անի։ Նա չի հասկանում, թե ինչ ես ուզում, որ նա անի։ Նա չի հասկանում, թե ինչ ես ուզում, որ նա անի։

— Ես չեմ հասկանում, ինչ ես ուզում, որ անեմ։

— Ես ուզում եմ, որ դու ինքդ հասկանաս, թե ինչ ես անում։

— Ես չեմ հասկանում, ինչ ես ուզում, որ անեմ։

— Ես ուզում եմ, որ դու ինքդ հասկանաս, թե ինչ ես անում։

Ռոզան լռեց։ Նա նայում էր ինձ, և ես տեսնում էի, որ նա չի հասկանում, թե ինչ ես ուզում, որ նա անի։ Նա չի հասկանում, թե ինչ ես ուզում, որ նա անի։ Նա չի հասկանում, թե ինչ ես ուզում, որ նա անի։

— Ես չեմ հասկանում, ինչ ես ուզում, որ անեմ։

— Ես ուզում եմ, որ դու ինքդ հասկանաս, թե ինչ ես անում։

— Ես չեմ հասկանում, ինչ ես ուզում, որ անեմ։

— Ես ուզում եմ, որ դու ինքդ հասկանաս, թե ինչ ես անում։

Ռոզան լռեց։ Նա նայում էր ինձ, և ես տեսնում էի, որ նա չի հասկանում, թե ինչ ես ուզում, որ նա անի։ Նա չի հասկանում, թե ինչ ես ուզում, որ նա անի։ Նա չի հասկանում, թե ինչ ես ուզում, որ նա անի։

ՍՊԱՐՏԱԿԱՆ ՀԱՆԴԵՍ

ՄԱՐԶԱԿԱՆ ՄՐՑՈՒՅԹՆԵՐ

1900

Նոր տարվա ծրագրով

Գին 40 կոպեկ

ՀԱՅՈՑ ՄԱՐԶԱԿԱՆ ՄԻՈՒԹԻՒՆ

Ընդհանուր ժողովը կայացավ Հոկտեմբերի 15-ին, ժամը 3-ին, Ս. Աստվածածին եկեղեցու դահլիճում։ Օրակարգում՝ 1899 թ. հաշվետվության հաստատում և 1900 թ. նոր կազմի ընտրություն։ Անդամները խնդրվում են ներկայանալ։

Վարչության քարտուղար՝ Ա. Մելիքյան

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՊԱՏՄՈՒԹՅԱՆ ԱՐԽԻՎԻ ՀՐԱՏԱՐԱԿՉՈՒԹՅՈՒՆ

Ս. Էջմիածին

Հրատարակվել է

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՍՈՎԵՏԱԿԱՆ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՊԱՏՄՈՒԹՅԱՆ ՀԱՐՑԵՐ

Կազմեց Ա. Ղազարյան

Գին 1 ռուբլի

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՍՈՎԵՏԱԿԱՆ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՊԱՏՄՈՒԹՅԱՆ ԱՐԽԻՎԻ ՀՐԱՏԱՐԱԿՉՈՒԹՅՈՒՆ

Ս. Էջմիածին

Հրատարակվել է

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՍՈՎԵՏԱԿԱՆ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՊԱՏՄՈՒԹՅԱՆ ՀԱՐՑԵՐ

Կազմեց Ա. Ղազարյան

Գին 1 ռուբլի